

Meçhulden geleni gene meçhule gönderdik

Faruk Gençöz

ODTÜ Psikoloji Bölümü

e-posta: fgencoz@psinema.org

Bir elektronik postayla başladı tanışıklığımız. O İstanbul'daydı, ben Ankara'da. Aramızdaki somut mesafe bizi uzak tutmaya yetmedi. Yazışmalar ve birbirimize gönderdiğimiz paketlerle hızlı ilerledi tanışıklığımız. Ancak o seviyede de kaldı. Birbirini görmeyen fakat bilgi birikimine dayalı amaçlarını yazışmalarla karşıya tanıtmaya ve paylaşmaya çalışan iki kişi ne kadar beraber olabilirlerse bizimki de o kadar bir beraberlikti. Sonra Facebook'da duydum kayıp haberini. İlk önce birisi hesabına girip kötü bir şaka yapıyor diye düşündüm. Ancak çevresinden gelen mesajlar durumu doğrulayınca olanı anlamaya çalıştım. Aldığım haberi önce inkâr etmişim ardından gerçekler beni zorlayınca çok üzülmişim ancak neden üzüldüğüme de tam bir anlam verememişim. Kendisini hayattayken hiç görmediğim Ender Bey, bende elbette zihnimde oluşan imajlarda yaşıyordu. Haliyle bu imajlar bugün de varlar. O halde bende üzüntü neden oluşmuştu? Kendisiyle bazen aylar boyu hiç yazışmadığımız olurdu. O dönemlerde bende oluşmayan üzüntü neden şimdi var? Bunları düşünürken, Ender Bey'in bende yaşattığı durumu kendimden çıkıp 3. bir kişi gözüyle anlamaya, analiz etmeye çalışırken Ender Beyden uzaklaştığımı hissedip olan şeyi olduğu gibi yaşamayı istedim. İşte bunlar, meçhulden gelip tekrar meçhule giden sonra beni de benle bırakan Ender Beyin yaşattıkları.

Arkasından, bir film seyretmiş gibi hissediyorum kendimi. Her seyrettiğim filmdeki gibi bir karakter ve bir olay vardı karşımda. Bu karakter bana hep istediğim

seviyedeki aksiyonu sundu. Ben daha azını isteyince daha az, daha fazlasını isteyince daha fazla sundu.

Cömert bir karakterdi Ender Bey. Kendisine olmadığı kadar bana cömert bir karakter.

Film kısa sürdü. Filmin sonunda etraftan gelen sesler beni tekrar gerçekliğin içine çağırdıkça filmde aldığım benzersiz tatla devam ettirmek istiyorum hayatımı. Bana cömert bir karakteri neden unutayım ki? “Eninde sonunda, bir filmde işte” deyip, tozlu bir arşive bir daha seyretmemek üzere neden kaldırayım ki? Sevgi ve saygısıyla bana beni hissettiren bir karakterin bana hissettirmedeği bir acısı olduğunu anlayınca neden üzülmeiyim ki?

Bu insanî ve duygulu sonlanış tablosu içinde fizikî ayrılıklar olsa da maneviyattaki beraberliğin güzelliğini tattıran karaktere teşekkürden başka ne diyebilirim ki?